

Piatok 25. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 25. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: kto je pre
mňa Ježiš?; nová logika kríža;
prijať kríž s radosťou.

27.09.2024

„ZA KOHO ma pokladajú
zástupy?“ (Lk 9, 18). Na prvý pohľad
sa zdá, že Ježiš chce prostredníctvom
svojich učeníkov poznať rôznorodosť
názorov na jeho osobu. Odpoveď na
seba nenechá dlho čakať: „Za Jána
Krstiteľa, iní za Eliáša a iní hovoria,

že vstal z mŕtvych jeden z dávnych prorokov“ (Lk 9, 19). Na svetlo sa dostávajú všetky predstavy, ktoré sa im dostali do uší. V druhom okamihu však Pán kladie ďalšiu otázku, ktorá ich tentoraz necháva viac sa zamyslieť: „A vy ma za koho pokladáte?“ (Lk 9, 20).

Nasleduje ticho. Ich pohľady sa stretnú. Apoštoli, ktorí pred niekoľkými sekundami hovorili všetci naraz, sa teraz zdajú byť ponorení do seba a premýšľajú. Možno pociťujú určitú závratnú atmosféru, keď vstupujú do svojho vlastného srdca. Táto otázka si totiž vyžaduje odpoveď do hlbokého stredu duše, kde prebýva Duch Svätý. Je to len Peter, kto odpovedá: „Za Božieho Mesiáša“ (Lk 9, 20). *Mesiáš* doslova znamená *pomazaný*, ten, ktorého si Boh vyvolil, aby splnil poslanie. A v tomto prípade nejde len o ďalšieho pomazaného ako ostatní v dejinách Izraela, ale o Pomazaného

par excellence, o poslaného, „Syna živého Boha“ (Mt 16, 16).

Ide o stále prítomné postavenie v živote každého človeka. Aj keď poznáme kresťanstvo do väčšej či menšej hĺbky a žijeme v určitej zbožnosti, môžeme si vždy nanovo klásť otázku, ktorú si kládli apoštoli: „Kto je Ježiš pre mňa? Kto je Ježiš pre každého z nás? Sme povolaní urobiť z Petrovej odpovede našu odpoveď a s radosťou vyznávať, že Ježiš je Boží Syn, večné Otcovo Slovo, ktoré sa stalo človekom, aby vykúpilo ľudstvo a vlialo do neho hojnosť Božieho milosrdenstva“[1].

.....

PO PETROVOM vyznaní viery sa rozhovor presúva na oblasť, ktorá musela byť pre apoštolov veľmi prekvapujúca. Bol to jeden z prvých prípadov, keď niekto verejne

vyhlásil, že Kristus je Boží Syn, očakávaný Mesiáš. A Ježiš to nepopiera, ale žiada ich, aby o tom zatiaľ mlčali, a potom učeníkom oznamuje spôsob, akým sa chystá uskutočniť svoje spasiteľné poslanie. Zjavuje im, že „Syn človeka musí mnoho trpieť, starší, veľkňazi a zákonníci ho zavrhnú, zabijú ho, ale on tretieho dňa vstane z mŕtvych“ (Lk 9, 22).

Kristus zjavuje, že spasenie nebude vynútené násilím. Mesiáš nebude vládcom na ľudský spôsob. Bude vládnuť, ale z kríža, ktorý bol dovtedy len šibenicom, kde sa popravovali zločinci. Zachráni nás, ale prostredníctvom úplného darovania seba samého v Umučení. Ježiš ohlasuje novú logiku, ktorá nie je z tohto sveta: logiku daru a kríža. Niektorí ju odmietnu ako absurdnú alebo škandalóznú; iní si ju zamilujú a prídu ju prijať, pretože pochopia, že

kríž je „Božia moc“ (1 Kor 1, 18),
ktorá oslobodzuje od hriechu a smrti.

Ako pripomína prelát Opus Dei:
„Potrebujeme Ježiša Krista, aby
definitívne uzdravil našu vlastnú
slobodu; a práve v kríži nám získal to
najhlbšie oslobodenie: oslobodenie
od hriechu, ktoré očisťuje našu dušu,
aby sme mohli objaviť svoju pravú
identitu Božích detí“[2]. Paradox
kríža poznačuje každodenný život
kresťana a naplňa ho tou najvyššou
logikou, ktorá je tvorená pokorou a
sebadarováním. „Ó, najvzácnejší dar
kríža, aký nádherný aspekt má (...).
Je to strom, ktorý prináša život bez
toho, aby spôsoboval smrť; ktorý
osvetľuje bez toho, aby vrhal tieň;
ktorý uvádza do raja bez toho, aby z
neho niekoho vyhánal“[3].

„ŽIDIA ŽIADAJÚ znamenia a Gréci hľadajú múdrosť, my však ohlasujeme ukrižovaného Krista, pre Židov pohoršenie, pre pohanov bláznovstvo“ (1 Kor 1, 22-23). Tento úryvok z Prvého listu svätého Pavla Korintánom zaradil svätý Josemaría do rukopisu 122 textov, nad ktorými začiatkom 30. rokov 20. storočia vytrvalo meditoval. Už vtedy prvým ľuďom, ktorí prichádzali do Opus Dei, odovzdával, že nie je možné nasledovať Ježiša Krista, chcieť s ním spolupracovať na jeho spásonosnom diele bez toho, aby sme neprijali kríž. Mysliac na veľký drevený kríž, ktorý mal v jednej miestnosti v akadémii DYA, prvom sídle Opus Dei, napísal: „Keď uvidíš úbohý, osamotený, bezcenný drevený kríž...a bez Ukrižovaného, nezabudni, že tento kríž je tvoj kríž: každodenný, skrytý, bez lesku a bez útechy... ktorý čaká na Ukrižovaného, čo mu chýba: a tým Ukrižovaným máš byť ty“[4].

Kríž, paradoxne, zjednotený s Kristovým životom, je prameňom radosti; keď ho prijímame, umožňujeme Božej všemohúcnosti, aby v nás pôsobila. „S akou veľkou láskou objíma Ježiš drevo, na ktorom bude zomierať! Vari nie je pravda, že keď prestaneš mať strach z kríža, z toho, čo ľudia nazývajú krížom, keď svojou vôľou prijmeš Božiu vôľu, si šťastný a odrazu sa stratia všetky starosti, telesné i duševné trápenia?“[5]. A môžeme to urobiť nielen v mimoriadnych chvíľach, pri príležitosti choroby, prenasledovania či vážneho neúspechu, ale v každom okamihu nášho bežného života: byť šťastní z malých každodenných krížov. Krátko pred koncom utrpenia nám Ježiš daroval Máriu ako našu Matku. „*Cor Mariae perdolentis, miserere nobis!* — vzývaj srdce Svätej Márie s odvahou a rozhodnutím pripojiť sa k jej bolesti, ako zadosťučinenie za tvoje hriechy a

hriechy všetkých ľudí všetkých čias“[6].

[1] František, *Anjel Pána*, 19-VI-2016.

[2] Fernando Ocáriz, *Homília*, 18-IV-2019.

[3] Svätý Teodor Studita, *Oratio in adorationem crucis*.

[4] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 178.

[5] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, II. zastavenie.

[6] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 258.
